

ξιν τῶν εὐγενῶν ὁμῶν προθέσεων, καὶ ἀπαλλάττων ὑμᾶς ἀπὸ πάσης κακεντροχῶς ἀντιδράσεως α) καὶ ἀπὸ παντὸς κινδύνου, ὃν αἱ θεολογικαὶ συζητήσεις δύνανται ἐνίοτε νὰ γεννήσωσι.

Παρακαλῶ δὲ ὑμᾶς, Κύριε Πρόεδρε, νὰ δεχθῆτε ὡς μικρὸν δῆγμα βαθείας εὐγνωμοσύνης μου διὰ τὸ τιμητικὸν δῖπλωμα, ὅπερ ὁ Σύλλογος εὐχρηστῆσθαι νὰ μοὶ ἀποστείλῃ τὰ ἐν τῇ ἐπακλείσῳ σημειούμενα πονημάτια, συγχρόνως δὲ καὶ τὴν διαβεβαίωσιν τῆς ἐξαιρέτου πρὸς ὑμᾶς ὑπολήψεώς μου.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 30 Ἰανουαρίου 1879.

ΛΕΩΝ ΜΕΛΑΣ.

Τοιοῦτος ὑπῆρξεν ὁ Λέων Μελάς, ἀληθὲς χριστιανὸς καὶ Ἕλλην φιλόπατρις. Δικαίως λοιπὸν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ εἰς αὐτὸν τὸ λεχθὲν ὑπὸ τοῦ ἁγίου Πνεύματος: «Μακάριοι οἱ νεκροὶ οἱ ἐν Κυρίῳ ἀποθνήσκοντες ἀπάρτι. Ναι, λέγει τὸ Πνεῦμα, ἵνα ἀναπαύσωνται ἐκ τῶν κόπων αὐτῶν· τὰ δὲ ἔργα αὐτῶν ἀκολουθεῖ μετ' αὐτῶν».

ΚΩΝΣΤ. ΝΕΣΤΟΡΙΔΗΣ.

Η ΑΡΧΙΔΟΥΚΙΣΣΑ ΜΑΡΙΑ ΧΡΙΣΤΙΝΑ

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΑΣ.

Τῇ 29 Νοεμβρίου (ν) ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τῆς Ἀρχιδουκίσσης τῆς Αὐστρίας Μαρίας Χριστίνης μετὰ τοῦ Ἀλφόνσου βασιλέως τῆς Ἰσπανίας. Πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως τῆς ἐξ Αὐστρίας παρητήθη ἐπισήμως τῶν δικαιωμάτων αὐτῆς ἐπὶ τοῦ θρόνου ἐνώπιον τῶν ὑπουργῶν καὶ τῶν προέδρων τῶν δύο βουλῶν ἐν ἐπισήμῳ τελετῇ. Ἡ παραιτήσις αὕτη ἐπιβάλλεται ὑπὸ τοῦ νόμου τῆς οἰκογενείας τοῦ Ἀψβουργικοῦ οἴκου, καθ' ὃν πᾶσα πριγκίπισσα νυμφευομένη ξένον δέον νὰ παραιτῆται δι' ἑαυτὴν καὶ τοὺς ἀπογόνους τῆς τῶν δικαιωμάτων αὐτῆς ἐπὶ τοῦ αὐστριακοῦ θρόνου. Τὴν ἀρχιδουκίσσαν μεταβᾶσαν εἰς Μαδρίτην συνώδευσεν ἡ μήτηρ αὐτῆς ἀρχιδουκίσσα Ἐλισάβετ.

ΙΧΘΕΙΣ

Ὁ ἀριθμὸς τῶν τροφιμακίων ἰχθύων εἶναι πολυαριθμώτατος. Παρ' ἅπανσι τοῖς τόποις, πλὴν τινῶν ἐξαιρέσεων, οἱ τοῦ γλυκέως ὕδατος, καὶ οἱ μὴ ἀπομακρυνόμενοι τῶν παραλίων εἰσι τρυφερώτεροι, παρὰ τοὺς ἐν τῷ πελάγει καὶ τοὺς διαβατικούς ἰχθῦς.

Τὸ κρέας τοῦ ἰχθύος θεωρεῖται γενικῶς ὡς ἥττον θρεπτικὸν τοῦ τῶν λοιπῶν ζώων. Ὅταν δὲ τοῦτο ᾖ λευκὸν, μετρίως σκληρότητος καὶ ὀλίγον λιπαρὸν, εἶναι εὐπεπτότερον τοῦ τραχέως καὶ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον κεχρωματισμένου καὶ τοῦ λίαν παχέως. Δυνάμεθα ἰδεῖν νὰ εἴπωμεν ἐν γένει, ὅτι ὅσον σωματωδέστερα εἰσὶ τὰ ζῶα, τόσον ὀλιγώτερον εὐπεπτά εἰσι.

(α) Δὲν ἐψεύσθη, ἀείμνηστε ἄνερ, ἀλλὰ προσφήτησας, διότι εὗρεν ἀντίστασιν. ἐκεῖ, ὅθεν ἤλπιζεν ὑποστήριξιν γενναίαν!

Ἰχθεῖς κάλλιστοι καὶ ὑγιεινότετοι εἰς τινὰς τόπους, εἰσὶν ἐπικινδυνώτατοι εἰς ἄλλους. Διὰ τοῦτο πρέπει νὰ συμβουλευώμεθα τοὺς ἐγγυωρίους, οἵτινες δύνανται νὰ δώσωσιν ἀναγκαίως καὶ ἀκριβεῖς πληροφορίας. Πιστεύεται γενικῶς, ὅτι οἱ ἀγρευόμενοι ἰχθεῖς ἐνθα ἐνδεδέχεται ἡ κἀναβίς ἢ τὸ λινάριον εἰσὶν ἐπιβλαβεῖς. Ἀλλ' ὁ περίφημος Γάλλος ἱατρός, καὶ ὑγιεινολόγος Παρέντιος Δουκατελέτης ἀπέδειξεν ἐσφαλμένην τὴν ἰδέαν ταύτην. Ὅπωςδὴποτε ἐπειδὴ αἱ ἀλλοιοῦσαι τὴν σάρκα τῶν ἰχθύων ὕλαι εἰσὶν ἔτι οὐχὶ καλῶς γνωσταί, φρονήσεως ἔργον εἶναι ν' ἀποφεύγωμεν τοὺς προσερχομένους ἐξ ὕδατων περιεχόντων ὕλας ἱκανὰς νὰ μεταβάλλωσι τὴν ὑγίαν αὐτῶν, ἢ δηλητηριαζομένους ὑπὸ τοῦ λεγομένου φλώμου πρὸς εὐχερῆ ἄγρευσιν αὐτῶν, ἢ ἐπὶ τέλους τοὺς εὐρισκομένους εἰς τὰς ἀκτὰς, ἐν καιρῷ ὑπερβολικοῦ καύσωνος τοῦ θέρους.

Πλὴν τεσσάρων ἢ πέντε εἰδῶν, τὰ ὁποῖα διατηροῦνται δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας, ὁ ἰχθύς δὲν παρέχει ὑγιεινὴν καὶ εὐάρεστον τροφήν, ἐὰν δὲν ᾖ νωπότατος, καὶ δέον νὰ γινώσκωμεν ὅτι ἡ σῆψις ἄρχεται ἐν ἄκρᾳ ταχύτητι. Ἐὰν δὲ ἐξετάσωμεν τὰς διαφόρους προετοιμασίας, ὅπως καταστῇ ὁ ἰχθύς κατάλληλος πρὸς τροφήν, εὐρίσκομεν, ὅτι ὁ τῆς ἐσχάρας εἶναι ὁ κάλλιστος. Ὁ βραστός ἰχθύς ἔρχεται κατόπιν, καὶ οὕτω παρασκευάζονται συνήθως οἱ παχεῖς ἰχθεῖς. Μετὰ ταῦτα ἔρχεται ὁ τηγανητός· καὶ ἐνῷ ὁ οὕτω παρασκευαζόμενος ἰχθύς εἶναι δύσπεπτος, γίνεται, ὅμως, μεγαλειτέρα τούτου χρῆσις καὶ κατανάλωσις.

Τὰ ἡλιόκαυτα, τὰ καπνιστά, τὰ παστά καὶ τὰ ἐντὸς τοῦ ἐλαιολάδου ἐνθεσιμῆς ὀψάρια εἰσὶ τὰ μᾶλλον εὐδιατήρητα. Παντὸς εἶδους δυνάμεθα νὰ καταστήσωμεν τοιαῦτα, ἀλλ' ἐν γένει καταφεύγουσιν οἱ ἄνθρωποι εἰς ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ ἤδη ἰχθύων, πρὸ πάντων δὲ εἰς τὰς Ἀρίγγας, τὴν Μουρούναν, τὸν Θύννον ἢ Τόνον, καὶ τὰς Σάρδας.

Εἰς τὸ ἐμπόριον δύο κυρίως εἶδη διακρίνονται αἱ λευκαὶ ἢ ἀπλῶς παστάι ἀρίγγαι, καὶ αἱ ἐρυθραὶ, αἵτινες μετὰ τὸ ἀλάτισμα, ἐκτίθενται εἰς τὸν καπνόν· ἡ ἐργασία αὕτη τοῦ καπνίσματος γίνεται ἐντὸς ἰδίων κλιβάνων, ὅπου προετοιμάζονται 40 — 42,000 τὸ ἡμερονύκτιον.

Ἡ μουρούνα παραδίδεται ἐπίσης εἰς τὸ ἐμπόριον κατὰ δύο τρόπους. Ἡ ἀπλῶς παστή, δηλ. ἀφοῦ πρῶτον ἀλατισθῇ, ἐκτίθεται ἔπειτα εἰς τὸν ἥλιον· καὶ ἡ ταριχευτὴ, εἶναι δὲ ἰδιαίτερος τρόπος ἀποξηράνσεως διὰ νὰ κατασταθῇ σκληροτάτη, ἥτις ἐπομένως περιτυλίσσεται ἐν εἰδει ῥάβδου.

Ἀφοῦ ἀγρευθῇ ὁ θύννος κόπτεται κυρίως εἰς τεμάχια, τὰ ὁποῖα ἀφοῦ τηγανισθῶσιν ἐντὸς ἐλαίου ἢ ψηθῶσιν ἐπὶ τῆς ἐσχάρας, ἐγκλείονται εἰς πίθους, τοὺς ὁποίους συμπληροῦσι δι' ἐλαίου.

Τὰς δὲ σάρδας διατηροῦσιν ἢ διὰ τῆς παστώσεως ἢ ἐντὸς ἐλαίου, κατὰ βούλησιν. Ἐν τῇ πρώτῃ περιπτώσει, οἱ ἰχθεῖς τίθενται ἐντὸς πίθων μετὰ στρωμάτων ἁλατος. Οὕτω δὲ τεθειμέναι μένουσιν ἐπὶ 40 ἢ